

Under den Högstes befäl!

Barnskapet är något av det absolut viktigaste vi

kan äga här och nu som kristna. Det har jag skrivit om många gånger tidigare. Barnskapet är ett sundhetstecken där det flödar med enkelhet, frihet och glädje. Barnskapet är unikt för den sanna kristna tron. Det är dessutom underbart gott för den som lever i det; det är en försmak av hur den himmelska tillvaron kommer att bli. Men det jag skall skriva om här får kanske en lite annan infallsvinkel vad gäller livet som kristen. Det här skall delvis handla om vad *mognad* i tron innebär och att bli tillgänglig för att tjäna Gud under hans befäl.

Även om barnskapet för en kristen skall vara det mest grundläggande och även kommer att bestå för evigt, så innebär det kristna livet även en mognad, en andlig tillväxt. Som mogna kristna kan vi få tjäna Gud på sätt som vi kanske inte kan få göra som nya i tron, och ändå skall vårt eget barnskap finnas med där i grunden hela tiden. Vi kan få mogna in i uppgiften att fungera som andliga fäder för de som är nya i tron. Vi kan få mogna in i uppgiften att uppmuntra, tillrättavisa, vägleda och undervisa. Vi kan få mogna in i många olika uppgifter i Guds rike.

Svaghet innebär mognad och styrka

Men oavsett om vi är nya i tron eller om vi mognat så är Gud hela tiden vår Far och vi är hans barn som skall vara och är beroende av hans suveräna ledning. Mognad handlar **inte** om att bli stor och stark. Mognad handlar **inte** heller om att samla på sig stora mängder kunskap och erfarenheter så att man kan vara ett andligt proffs som kan stå på egna ben. Nej, mognad handlar om att man i allt kan inse sitt beroende av Gud men också leva därefter. Mognad handlar om att ha blivit svag i sig själv så att Gud kan vara stark. Att hamna i denna beroendeställning är faktiskt något som tar tid. Om man inte tror att det förhåller

sig så här, så är det i sig ett bevis på att man ännu inte uppnått en sådan mognad.

Symbolen framför andra för den kristna tron är korset. Korset vittnar inte enbart om att Jesus dog på korset för vår skull, det vittnar också om att varje sann kristen har ett eget kors att bära. Vårt stora JAG måste bli korsfäst för att vi skall bli fria människor och för att vi skall bli fullt tillgängliga för Guds kraft. Detta är inget vi kan åstadkomma själva; Gud gör detta för oss – om vi vill det – och han låter det ske medan vi traskar på i vardagen. Precis så var det med judarna när de vandrade 40 år i öknen. Korset i våra liv, ökenvandringen, ger mognaden.

Matt 10:38-39: "Den som inte tar sitt kors och följer mig är mig inte värdig. Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det."

Paulus var en i sanning mogen kristen som fick uträta oerhört mycket för Gud. Tänk bara på vad hans brev har fått betyda för eftervärlden. Men var det då hans egen förträfflighet och styrka som gjorde att Gud var så framgångsrik genom Paulus? Nej, det var hans svaghet och därmed beroende av Gud som var avgörande. Så här skrev Paulus själv om detta:

1 Kor 1:27: "Nej, det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var svagt har Gud utvalt för att låta det starka stå där med skam,"

2 Kor 12:9-10: "...han [Gud] svarade mig: 'Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.' Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig. Så gläder jag mig över svaghet, misshandel och nöd, över förföljelser och ångest, eftersom det sker för Kristus. Ty när jag är svag, då är jag stark."

Oavsett om vi är nya i tron eller har vandrat med Gud i många år, så är Gud vår Far. Men som mogen kristen kanske man också ibland kan se Gud som sin "befälhavare" eller "arbetsgivare". Det beror lite på vad man står i för uppgifter. Och oavsett vad man får uträta för Gud så är det HAN som skall föra befälet. Gud är dock inte den som tvingar sig på, utan vi får själva be Gud att ta den position som han rätteligen skall ha i våra liv. Vi överlåter detta till Gud både i bön och genom vårt sätt att handla.

Här skall jag komplettera bilder lite. Självklart behöver alla kristna ett visst mått av grundkunskaper för att överhuvudtaget kunna svara ja på Guds erbjudande i evangeliet, och visst behöver vi lite baskunskaper för att leva som kristna. Men vi måste akta oss för att bli andliga experter där kunskaperna leder till ett oberoende av Gud och högmod. Kom ihåg hur det gick för Adam och Eva när de åt av Kunskapens träd!

Människor vill ha en kung

Människor har i alla tider önskat sig starka ledare. Många folk har ropat fram kungar, kejsare och presidenter. Många har t.o.m. ropat fram en diktator för sitt land och folk. Andra har ropat fram påvar, kardinaler, biskopar och andra höga religiösa ledare. Allt detta vittnar om att vi människor önskar ha auktoriteter över oss som vi kan hylla och dyrka – men även som vi vill skall garantera ordning och reda. Får ledarna mycket makt kan man få krypa på knä för dem i fruktan istället för i beundran.

Jag tycker det är oerhört intressant att läsa om Guds folk, judarna i Gamla testamentet. Deras historia är i mångt och mycket en profetisk bild av hur det kristna livet kommer att gestalta sig, även om det mesta nu blir i lite andra skepnader. Det är så klart inte bara det judiska folkets framgångar och segrar som är profetiska bilder för kristenheten, även all olydnad och allt deras avfall är det. Bibeln vittnar om både framgång för evangeliet och ett stort avfall därifrån.

Om vi läser i Första Samuelsboken i Gamla testamentet, så ser vi där att även det judiska folket önskade sig en kung. De ville ha det på samma sätt som alla de andra folken hade det. De ville inte vara annorlunda. Nu vet vi att judarna fick sin kung. Först blev det Saul, och efter honom kom David. Men vad ville egentligen Gud? Låt oss ta några bibeltexter som visar oss:

1 Sam 8:4-9, 19: "Då samlades alla de äldste i Israel och kom till Samuel i Rama och sade till honom: 'Du är gammal och dina söner vandrar inte på dina vägar. Sätt nu en kung över oss till att styra över oss, så som alla folk har.' Det var i Samuels ögon ett dåligt förslag när de sade: 'Ge oss en kung till att styra över oss.' Och Samuel bad till HERREN. Då sade HERREN till Samuel: 'Lyssna till folket i allt de säger till dig. Ty det är inte dig de har förkastat, utan **det är mig de har förkastat, så att jag inte skall vara kung över dem.** Så har de alltid gjort, från den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till

denna dag. De har övergivit mig och tjänat andra gudar och så gör de också mot dig. Men lyssna nu till deras ord. Du skall allvarligt varna dem och förklara för dem vilka rättigheter den kung får som kommer att regera över dem.' ...

Men folket vägrade att lyssna till Samuels ord och sade: 'Nej, en kung måste vi ha över oss. Också **vi vill bli som alla andra folk**. Vår kung skall döma oss. Han skall dra ut framför oss och föra våra krig.' "

1 Sam 12:17: "...hur mycket ont ni gjorde i HERRENS ögon, när ni begärde att få en kung."

Gud vill vara vår kung

I bibelordet ovan ser vi att Gud själv ville vara judarnas kung; han ville inte att det skulle finnas någon makt mellan dem och sig själv. Så deras önskan att få en kung var alltså det samma som att förkasta Gud. Men vi ser också det jag nämnde tidigare, att Gud vill att vi skall samverka med honom av egen fri vilja. Gud tvingade alltså inte på judarna sin konungastatus. Han gav dem vad de önskade, men han sa också vad det skulle komma att innebära, nämligen att de kommande kungarna skulle suga ut folket (läs fortsättningen i 1 Sam 8).

Nu kan vi överföra denna bibeltext på kristenheten och fråga oss hur Gud vill ha det i vårt fall. Skall vi ha påvar, kardinaler, biskopar och prästerskap över oss? Skall vi ha ledare som lever som kungar över Guds folk? Hur har Gud tänkt det?

I Bibeln finns inte ordet "kyrka" om man ser i grundtexten (det finns inte heller i Svenska Folkbibeln eller i 1917-års översättning). Istället kallas de troende för Guds "församling". Församlingen liknas vid en kropp där alla de troende är jämlika och huvudet är Jesus Kristus. Det skall alltså inte finnas någon extra hjärna inkopplad mellan de olika kroppsdelarna och huvudet, för det fungerar inte. Alla kroppsdelar får sin styrning från huvudet, och alla kroppsdelars funktioner och rörelser koordineras också från huvudet, som vi kan kalla "sambandscentralen Jesus Kristus". En del kroppsdelar är "ovetande" om varandra, men de samverkar ändå till olika funktioner genom att exakt koordinering sker från det enda huvudet. Vi skall ta några bibelord om detta:

Gal 3:28: "Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus."

Rom 12:4-6: "Ty liksom vi i en kropp har många lemmar och alla lemmarna inte har samma uppgift, så är vi, som är många, en kropp i Kristus, men var för sig är vi varandras lemmar. Vi har olika gåvor alltefter den nåd som vi har fått."

Ef 4:14-16: "Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse. Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till **honom som är huvudet, nämligen Kristus**. Från honom får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del."

Utifrån detta kan vi alltså säga att Gud/Jesus vill vara de troendes Kung. Det skall inte finnas någon "makt" mellan de troende och huvudet Jesus Kristus. Det behövs ingen kyrklig hierarki, inget läroämbete, ingen "Kristi vikarie" (en av påvens alla titlar är just *Vicarius Christi*). Jesus är inte så långt borta att det skulle behövas en vikarie. Han har ju själv sagt att han är med oss alla dagar intill tidens slut (Matt 28:20). Han är närvarande bland oss genom sin Helige Ande och på så sätt vägleder han oss i allt.

Joh 14:26: "Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er."

Direktansluten till den Högsta sambandscentralen

När Jesus dog på korset så rämnade det tygstycke (kallat "förlåten") som dolde det allra heligaste rummet i Jerusalems tempel. Dit in fick endast översteprästen gå. Där stod han i direktkontakt med Gud, som en medlare mellan Gud och folket. Men när tygstycket rämnade, så var det en signal om att vägen till Gud Fadern nu var öppen för var och en som kommer till Gud genom Jesu försoningsverk. Det behövs inte längre några medlare mellan människor och Gud när man kommer genom Jesus. Alla får lov att bli Guds barn, direkt underställda Gud, och alla får då Guds Ande till vägledning, hjälp och som ett sigill.

Mark 15:37-38: "Men Jesus ropade med hög röst och gav upp andan. Då brast förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ner."

Heb 6:19: "I detta hopp har vi ett tryggt och säkert själens ankare som når innanför förlåten, dit Jesus för vår skull gick in och öppnade vägen för oss."

Heb 10:19-22: "Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi nu frimodigt gå in i det allra heligaste på den nya och levande väg som han har öppnat för oss genom förlåten, det vill säga sitt kött. Vi har en stor präst över Guds hus. Låt oss därför med uppriktigt hjärta gå fram i full trosvisshet, med ett hjärta som är renat från ett ont samvete och med en kropp som är badad i rent vatten."

Gal 3:26: "Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus."

Ef 1:13: "I honom har också ni, sedan ni hört det sanna budskapet, evangeliet om er frälsning, ja, i honom har också ni, sedan ni kommit till tro, tagit emot den utlovade helige Ande som ett sigill."

Det är alltså oerhört stort att få kliva in i "det allra heligaste" - i det Nya förbundet - och själv få lov att ha direktkontakt med Gud. Som kristen behöver man ingen tolk, ingen mellanhand, ingen medlare, ingen överhet i trosfrågor. Vägen fram till Guds tron är helt öppen. Som sann kristen får man lov att prata med Gud som en kär pappa. I denna verklighet får vi traska på i vardagen och samtidigt förtrösta på att Gud är med och leder oss genom sin Helige Ande. Detta är att "vandra i Anden" (Gal 5:16). Detta är att vara direktansluten till "den Högsta sambandscentralen", att stå direkt under den Högstes befäl. Som sådana kan vi också få vandra i Guds förberedda gärningar.

Att samverka till goda gärningar

Här kommer jag nu till det som jag inledningsvis nämnde, nämligen att få mogna i tron och mer och mer få vara med om att uträtta saker i Guds rike. Vi kanske inte alltid är medvetna om att vi gör detta, men om vi är medvetna är mognaden viktig, annars kommer lätt högmodet in.

Det är i vilket fall fantastiskt att leva som kristen och få gå i förberedda gärningar som man ofta inte har någon större aning om i förväg (och väl är ju det, för annars skulle vi säkert försöka hjälpa Gud på traven). Gud har så klart planer för våra liv, även om det också finns gott om utrymme för vår fria vilja. Men han samverkar gärna med vår vilja så att vi villigt får gå hans ärenden. Sedan låter han samverkan ske genom att syskon i tron (andra lemmar i kroppen) gör en del, och jag får göra en annan del, och tillsammans blir hela "rörelsen" till välsignelse

för andra.

Ef 2:10: "Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem."

Fil 2:13: "Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske."

1 Kor 12:17-22: "Om hela kroppen vore öra, hur skulle den då kunna känna lukt? Men nu har Gud satt lemmarna i kroppen, var och en av dem som han har velat. Om alltsammans vore en enda lem, var vore då kroppen? Men nu är lemmarna många och kroppen en. Ögat kan inte säga till handen: 'Jag behöver dig inte', inte heller huvudet till fötterna: 'Jag behöver er inte.' Nej, tvärtom är de av kroppens lemmar som vi anser svagast så mycket mer nödvändiga."

Finns det då exempel i Bibeln på hur Gud låter oss vandra i förberedda gärningar? Ja, det finns en hel del. Självtänkt kommer jag att tänka på när Gud lät Filippus stöta på den etiopiske hovmannen som i sin vagn satt och läste ur profeten Jesajas bok. Det mötet öppnade upp för ett samtal som ledde till hovmannens omvändelse och dop (Apg 8). En annan berättelse jag kommer på är när Petrus blev ledd till officeren Kornelius och hans familj för att förkunna evangeliet för dem (Apg 10). Då hade Gud redan förberett både Petrus och Kornelius på det som skulle ske genom att de båda hade sett en syn från Gud. Petrus kunde med andra ord bara knalla rakt in i denna mycket väl förberedda gärning som ledde till många frälsning. Och Paulus skrev om hur han och Apollos fick samverka till ett resultat för Guds rike. Här fungerade de som olika lemmar i Kristi kropp, men det var Gud som styrde alltsammans.

1 Kor 3:6-9: "Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. Varken den som planterar eller den som vattnar betyder därför något, utan endast den som ger växten, och det är Gud. Den som planterar och den som vattnar är ett, och var och en skall få sin lön efter sitt arbete. Ty vi är Guds medarbetare, och ni är en Guds åker, en Guds byggnad."

Pastorsrollen mfl

Jag skall bara kort skriva om uppgiften att vara herde/pastor så att du inte tror att jag är emot de olika roller som nämns i Nya testamentet. En av dessa är

herderollen. En grupp av kristna kan behöva någon som tar ett särskilt ansvar för gruppen, precis som en herde tar ansvar för en grupp med får. Men här har vi ofta en helt skev bild av vad det är att vara herde/pastor. Jesus är den bästa bilden av hur en perfekt herde skall vara: han räddade sin hjord genom att ge sitt liv för den. Att vara herde/pastor betyder **inte** att man är av högre rang än de övriga i gruppen. Det betyder **inte** heller att man skall åtnjuta särskilt förmånliga privilegier. Att vara herde/pastor är egentligen "bara" att vara en av lemmarna i kroppen med en särskild uppgift som de andra lemmarna inte har. Därmed är herden/pastorn också själv beroende av de andra lemmarna, för denne kan ju inte själv utgöra varje lem i kroppen - vilket tyvärr många tycks tro idag. Några ord från Jesus visar tydligt att ingen människa skall göra sig för mer än någon annan, inte heller göra anspråk på titlar:

Matt 23:8-12: "Men låt ingen kalla er rabbi, ty en är er Mästare, och ni är alla bröder. Ni skall inte heller kalla någon på jorden er fader, ty en är er Fader, han som är i himlen. Ni skall inte låta någon kalla er lärare, ty en är er lärare, Kristus. Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare. Var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, och var och en som ödmjukar sig skall bli upphöjd.

(Ordet "påve" kommer från latinets *papa* som betyder just "fader" - aj då!)

Ibland skriver folk till mig och frågar vilken pastor som jag är underställd, och så menar dessa personer att jag inte kan vara en sann kristen om jag inte står under en överordnad pastor. I ljuset av vad jag visat på ovan kan du förstå vad jag brukar svara.

Lyda Gud mer än människor

Hela Bibeln vittnar om att Gud/Jesus vill och skall vara vår Kung. Detta skall bli helt uppenbart den dag då Jesus kommer tillbaka och träder fram som den Kung han de facto är. Har man nu ställt sig under den Högstes befäl, så kommer man förr eller senare att hamna i konflikt med både världen, hierarkiska system, religiösa system, kontrollorgan, olika maktcentra etc. Det fick apostlarna tidigt smaka på, men då gav de också ett svar som vi andra bör ta till oss.

Apg 5:29: "Då svarade Petrus och apostlarna: 'Man måste lyda Gud mer än människor.' "

Självklart skall en sann kristen följa landets lagar och förordningar, betala sin skatt så som staten bestämt, be för makthavarna, osv. Men kommer lydningen till Gud i konflikt med världens påhitt, då måste vi lyda Gud mer än människor.

Jag vet utifrån det Bibeln visar att sådana konfliktsituationer kommer att bli allt vanligare i Sverige, inom EU och i hela världen ju närmare vi kommer den absolut yttersta tiden. Många kristna ser också åtskilliga tecken på detta redan. Skall man klara av sådana situationer är det viktigt att vara direktansluten till "den Högsta sambandscentralen", och observera: **den kommunikationen går inte att avlyssna!** Ett bibelord som väl säger något om detta är följande:

Luk 21:12-15: "Man skall utlämna er åt synagogor och fängelser och ställa er inför kungar och landshövdingar för mitt namns skull. Detta ger er tillfälle att vittna. Bestäm er därför att inte förbereda något försvarstal. Ty jag skall själv lägga orden i er mun och ge er vishet som ingen av era fiender skall kunna stå emot eller motsäga."

Summering

Det finns så oerhört mycket idag som försöker tränga sig in och ta en plats mitt i de troendes raka kommunikation med Gud, inte minst i osunda församlingar och villfarna sammanhang. Mycket av allt det som världen har att erbjuda stör också kommunikationen. Det är så mycket som vill beröva oss vår frihet och vårt barnskap. Världen går sakta men säkert mot ett nytt "Babels torn" där det grundläggande är elitism och hierarkiska system. Så var på din vakt mot sådant som försöker bryta sig in och styra hur ditt liv som troende är tänkt att vara.

Det är när vi var och en är direktanslutna till Gud som vi verkligen kan utträtta något med evighetsvärde för Guds rike. Det är också där som den verkliga friheten finns. Självklart skall alla sanna kristna vara som en kropp med olika lemmar som hjälps åt, men det är när ledningen kommer direkt från Gud till varje enskild som samordningen och gemenskapen fungerar som bäst. Vårda därför din privata direktanslutning till den Högste! Ställ dig under den Högstes befäl!

Jesus är vår Kung!

/Lennart